

Biskup Athanasius Schneider: „Dokumenty obmedzujúce slávenie tridentskej liturgie ubližujú celej Cirkvi!“

5. januára 2022   ✝ Cirkev ✝ Rozhovory

Treba dúfať, že v budúcnosti sám pápež bude sláviť svätú omšu v tradičnom obrade v Bazilike svätého Petra. Dovtedy zoči-voči *Traditionis custodes* a *Responsa ad dubia* by sa katolíci pripútaní k starobylej liturgii nemali rozhorčovať. Nech naďalej milujú pápeža, nech sa intenzívne modlia; a ak je to potrebné pre dobro duší, nech sa postaví proti nespravodlivým nariadeniam. Nové dokumenty ubližujú celej Cirkvi a zároveň poškodzujú ekumenické vzťahy s pravoslávnu cirkvou. Nové predpisy o tradičnej liturgii ťažko možno zosúladiť so synodalitou – aj o tom sa biskup Athanasius Schneider zhováral s Diane Montagnaovou.

Biskup Athanasius Schneider

zdroj: youtube.com

Diane Montagnaová: Vaša Excelencia, 18. decembra vydal arcibiskup Arthur Roche, prefekt Kongregácie pre Boží kult, nové smernice, ktoré ešte viac obmedzujú tradičnú omšu a sviatosti. (Dokument) bol vydaný ako odpoveď na 11 dubíí (pochybností), ktoré podľa Vatikánu predstavujú najčastejšie sa opakujúce otázky ohľadom apoštolského listu pápeža Františka *Traditionis custodes*. Aké sú všeobecné dojmy Vašej Excelencie z tohto dokumentu?

Biskup Athanasius Schneider: Môj prvý dojem bol, že sa zbytočne otvárajú staré rany v živote Cirkvi pod zámienkou dosiahnutia väčšej jednoty. Takto zdôvodnené opatrenia sú v evidentnom rozpore s všeobecným prístupom pápeža Františka uzdravovať rany v živote Cirkvi našich čias, ako to sám vyjadril: „*To, čo Cirkev dnes najviac potrebuje, je schopnosť hojiť rany a zohrievať srdcia veriacich; potreba blízkosti. Cirkev vnímam ako poľnú nemocnicu po bitke. Nemá zmysel pýtať sa ťažko zraneného človeka, či má vysoký cholesterol alebo cukor v krvi! Jeho rany sa musia najprv zahojiť. Potom môžeme hovoriť o všetkom ostatnom. Hojiť rany, hojiť rany...*“ (Rozhovor s pápežom Františkom vedený pátrom Antoniom Spadarom, L'Osservatore Romano, 21. septembra 2013).

Nové smernice prezrádzajú „nepriateľskú strnulosť“, ak použijeme výraz pápeža Františka, ktorý niekedy používa, keď varuje biskupov (pozri napríklad Príhovor na záver tretieho mimoriadneho generálneho

zhromaždenia biskupskej synody, 18. októbra 2014). Máme do činenia s textom neslýchanej strnulosti a prísnej uniformity, pripomínajúci niektoré rozhodnutia inkvizície alebo odpovede na *dubia* z minulosti, charakterizované prehnaným liturgickým legalizmom. Tieto nové smernice chladným, byrokratickým spôsobom kladú na mnohých mladých katolíkov, kňazov i laikov také nemilosrdné a diskriminačné normy, žeby nebolo prekvapujúce, keby to pociťovali ako pomalé mučenie.

Pre každého objektívneho pozorovateľa je jasným posolstvom týchto nových smerníc, ktoré vysielajú katolíkom milujúcim tradičnú liturgiu: „*So svojou náboženskou skúsenosťou nie ste v Cirkvi vítaní! Vaša skúsenosť s tradičnou liturgiou je falošná a neautentická, žijete v sebaklame! V Cirkvi dnes neexistuje liturgická rozmanitosť, pretože existuje len jedno jediné vyjadrenie **lex orandi**, a tým je reformovaná liturgia. Existuje iba jeden zákon a podľa neho musíte zomrieť, čiže sa musíte odrezáť od liturgie svojich predkov a svätých!*“

Autori týchto smerníc zrejme zabudli na nasledujúce pravidlo, ktoré predložil II. vatikánsky koncil: „*Vo veciach, ktoré sa netýkajú viery ani dobra celého spoločenstva, Cirkev nechce zavádzať prísnu uniformitu, a to ani v liturgii*“ (*Sacrosanctum Concilium*, 37). Nové usmernenia anulujú slová pápeža Františka: „*Rozlišovanie... je tvorivý proces, ktorý sa neobmedzuje na aplikovanie schém. Je to protilátka proti strnulosti, pretože nie všade fungujú rovnaké riešenia*“ (Príhovor biskupom vysväteným v predošlom roku, 14. septembra 2017).

Mnohí katolícki biskupi podali voľný a umiernený výklad *Traditionis custodes*. Nové smernice jasne naznačujú, že Svätá stolica teraz ťahuje skrutky, aby biskupi dodržiavali „smer“, ktorý určila Kongregácia pre Boží kult. Aké je posolstvo Vašej Excelencie bratom biskupom?

Chcel by som povzbudiť svojich bratov biskupov, aby boli skutočnými pastiermi a prejavovali „tvorivú lásku“ voči svojim veriacim, ktorí vyrástli v starobylej forme rímskeho obradu, alebo ktorí zažili rozhodujúce a milosťou naplnené stretnutie s Bohom práve vďaka tejto forme liturgie Cirkvi. Pápež František často žiadal biskupov, aby uplatňovali pastoračnú tvorivosť voči ľuďom, ktorí sú marginalizovaní a ktorých náboženské túžby sú nesprávne hodnotené. Mnohí veriaci pripútaní k staršej forme rímskeho obradu, najmä mladí ľudia, sú ďaleko od toho, aby sa zapájali do cirkevných a liturgických polemík týkajúcich sa II. vatikánskeho koncilu a Novus Ordo. Preto by biskupi ako skutoční pastieri mali nájsť kreatívne riešenia, aby títo veriaci neboli zatlačení do geta a aby sa s nimi nezaobchádzalo ako s katolíkmi druhej kategórie. Biskupi môžu uplatniť morálny princíp *epikeia*, keď sa zákon úplne alebo čiastočne nedodrží v záujme vyššieho dobra.

V sprievodnom liste ku *Traditionis custodes* pápež František biskupom sveta oznámil, že v odpovedi na ich prosbu sa rozhodol zrušiť všetky normy, pokyny, povolenia a zvyklosti, ktoré predchádzali jeho *motu proprio*. V troch zdokumentovaných publikáciách, ktoré obsahujú vyjadrenia biskupov zahrnutých v podrobnej správe, ktorú pre pápeža Františka pripravila Kongregácia pre náuku viery, sa však ukázalo, že požiadavkou biskupov bolo jednoducho nechať *Summorum pontificum* tak ako je a rozumne a opatrne ho ďalej prakticky aplikovať. Nie je vhodné vyzvať Svätú stolicu, aby zverejnila hlavnú, podrobnú správu Kongregácie pre náuku viery?

Pápež František opakovane vyzýval k absolútnej transparentnosti v živote Cirkvi, najmä v Rímskej kúrii, ako o tom svedčia jeho vyjadrenia: „*Cieľom, ktorý treba vždy dosiahnuť, je vytvoriť väčšiu harmóniu v*

práci rôznych dikastérií a úradov, aby sa dosiahla účinnejšia spolupráca v absolútnej transparentnosti, ktorá buduje autentickú synodalitu a kolegialitu“ (Pozdrav kardinálom zhromaždeným na konzistóriu, 12. februára 2015). Uverejnenie podrobnej správy, ktorú pripravila Kongregácia pre náuku viery a ktorá vychádza z jej prieskumu zaslaného svetovým biskupom, je preto veľmi potrebné. Aj keď sa to v blízkej budúcnosti nestane, vieme, že „nič nie je skryté, čo by sa nevyjavilo, ani nič utajené, čo by sa neprezvedelo a nedostalo na verejnosť“ (Lk 8,17).

Arcibiskup Arthur Roche

zdroj: youtube.com

Taliansky jezuita a Učiteľ Cirkvi, svätý Robert Bellarmin (1542 - 1621), povedal: „Tak ako je legitímne postaviť sa na odpor proti pápežovi, ak útočí na osobu človeka, tak je legitímne postaviť sa na odpor, ak útočí na duše alebo znepokojuje štát, a ešte viac, ak by sa usiloval ničiť Cirkev. Hovorím, že je legitímne vzdorovať mu, nerobiť to, čo prikazuje a brániť sa plneniu jeho vôle.“ Majú biskupi ako nástupcovia apoštolov povinnosť postaviť sa proti týmto nariadeniam?

Biskupi majú právo úctivo a rozvážne sa postaviť na odpor voči týmto nariadeniam, pretože sú zjavne škodlivé pre dobro celej Cirkvi, a to preto, že takmer úplne rušia tisícročnú plodnú liturgickú skúsenosť. Je na škodu celej Cirkvi, ak odmietame veľký poklad liturgických obradov obsiahnutý v *Pontificale Romanum*, vrátane teologicky a liturgicky bohatých obradov nižších a vyšších svätení, obradu birmovania a mnohých posväcovacích obradov (oltárov, kostolov, panien), ktoré rímska Cirkev zachováva nie iba päťdesiat rokov, ako je to v prípade reformovaných liturgických obradov, ale viac ako tisíc rokov.

Tí, ktorí sú v súčasnosti pri moci v Ríme – a ktorí majú relatívne krátke funkčné obdobie v porovnaní s dvetisícročnou históriou Cirkvi – sa nesmú správať, akoby boli jedinými vlastníkami tisícročnej liturgickej pokladnice Cirkvi. Okrem toho je otvorene očierňovaná a diskriminovaná veľká väčšina príkladných katolíkov, ktorí si zamilovali tradičnú liturgiu a nijakým spôsobom nespochybňujú svoju vernosť pápežovi a vlastným biskupom. Biskupi – predovšetkým členovia posvätného kardinálskeho kolégia – by mali vyjadriť pápežovi svoje obavy a upozorniť ho na vážne škody a hrubú nespravodlivosť páchanú na výraznej skupine dobrých katolíkov.

Aké kánonické otázky rieši *Responsa ad dubia*? Je tento dokument legitímny?

Z formálneho hľadiska je tento dokument legitímny, pretože ho vydala legitímna autorita Svätej stolice, teda Kongregácia pre Boží kult, so súhlasom rímskeho biskupa. *Responsa ad dubia* sú výrazným príkladom známej maximy „*summum ius, summa iniuria*“, teda: zákon, ktorý je formálne správny, sa môže stať veľkou nespravodlivosťou. Tento dokument sa zapíše do dejín ako tragický príklad toho, ako Svätá

stolica riešila citlivú pastoračnú otázku násilím.

Nové smernice Kongregácie pre Boží kult nič nevyriešili, ale naopak, vytvorili pastoračnú slepú uličku a vážne problémy so svedomím pre mnohých kňazov a veriacich. Stojí za povšimnutie, že sme svedkami nekompromisných metód, podobných (metódam) inkvizície, ktoré sa používajú počas pontifikátu, ktorý sa štylizuje ako plný „jemnosti“ a pastoračnej citlivosti, o čom svedčia nasledujúce slová pápeža Františka: „*Ak nedospejeme k tejto Cirkvi blízkosti s postojmi spolucítania a jemnosti, nebudeme Pánovou Cirkvou. Nezabúdajme na ten štýl Boha, ktorý nám musí pomáhať: blíkosť, spolucítanie a nežná láska*“ (*Pápežov príhovor* na úvod synody, 9. októbra 2021).

V akej pozícii sa na základe tohto dokumentu nachádzajú inštitúty niekdajšej *Ecclesia Dei*? Môžu naďalej vysväcovať kňazov v tradičnom obrade?

Dokument vydaný Kongregáciou pre Boží kult výslovne nespomína inštitúty niekdajšej *Ecclesia Dei*. Preto nie je jasné, či tieto inštitúty a komunity budú môcť naďalej používať predchádzajúce *Pontificale Romanum* pre nižšie a vyššie svätenia a pre slávenie sviatosti birmovania v súlade s tým istým *Pontificale* vo svojich personálnych farnostiach a na iných miestach, kde vykonávajú svoj apoštolát. Svätá stolica musí brať do úvahy skutočnosť, že tá istá Svätá stolica pri zriaďovaní týchto inštitútov im dala záruku, že môžu používať platné liturgické knihy spred II. vatikánskeho koncilu. V súvislosti s touto otázkou je neuralgickým bodom obrad vysviacok.

Ak by Svätá stolica týmto inštitútom a komunitám odoprela starý obrad vysviacky, bol by to hrozný príklad porušenia vlastného slávnostne daného slova a narušilo by to dôveryhodnosť a integritu Svätej stolice aj v ekumenických vzťahoch s nekatolíckymi komunitami. Nekatolícke komunity to sledujú a jasne vidia, že Svätá stolica porušuje svoje slovo voči skupine katolíkov, s ktorými sa dohodla na pokojnom a zmierlivom riešení. Brutálne a vierolomné zaobchádzanie s katolíkmi milujúcimi starú liturgickú tradíciu určite nebude inšpirovať cirkevné pravoslávne spoločenstvá k zmiereniu so Svätou stolicou.

Prečo Vatikán chce umožniť skupine New Ways Ministry, ktorá presadzuje agendu LGBT, účasť na synode o synodalite, zatiaľ čo odmieta počúvať katolíkov dodržiavajúcich Tradíciu alebo s nimi konzultovať akýkoľvek z týchto nových trendov? Ako majú veriaci pristupovať k synodalite, keď hierarchia počúva skupinu, ktorá sa stavia proti cirkevnému učeniu, ale nie katolíkov, ktorí zachovávajú Tradíciu a cirkevné učenie? Picking and choosing...

Svojvoľné vyberanie partnerov zo strany Svätej stolice každému objektívnemu pozorovateľovi prezrádza, že „synodalita“ s jej „počúvaním všetkých“ je dnes jednostranným ideologickým podnikom. Toto nie je skutočná synodalita, ale egocentrická snaha netolerantných, rovnako zmýšľajúcich jednotlivcov s vopred pripraveným programom, aby sa katolícka viera a katolícka liturgia stávali čoraz nejasnejšími a neprehľadnejšími. Ktokoľvek stojí v ceste tomuto programu, ako mnohí katolíci, vrátane mnohých mladých ľudí, ktorí sú pripútaní k tradičnej liturgii, nebude zapojený do rozhodovacieho procesu.

Páter Claude Barthe, historik, právnik a odborník na tradičnú liturgiu z diecézy Fréjus-Toulon vo Francúzsku, v rozhovore pre *National Catholic Register* po zverejnení dokumentu povedal, že „v mene *sensus fidelium* sa musíme postaviť proti *Traditionis custodes* a jeho vysvetleniam tým, že ich neprijmeme, pretože ide o doktrínálne nespravodlivý zákon“. Ako by podľa názoru Vašej Excelencie mali laici

reagovať na nové usmernenia?

V záujme duchovného dobra celej Cirkvi a dôstojnosti Svätej stolice, ktorá vždy úzkostlivo strážila a odovzdávala celé liturgické dedičstvo, by mali laici naďalej žiadať predstaviteľov Svätej stolice a predovšetkým samotného pápeža, aby zabezpečili úplnú slobodu tradičnej liturgie vrátane celého liturgického dedičstva rímskej Cirkvi bez akýchkoľvek ponížujúcich alebo diskriminačných podmienok. Takéto žiadosti by sa mali predkladať prostredníctvom petícií a najmä prostredníctvom celosvetovej modlitbovej reťaze. Mali by napodobňovať tvrdohlavú vdovu v jej naliehaní na nespravodlivého sudcu, o ktorom hovorí náš Pán v evanjeliu (pozri Lk 18,1–8).

Môžu sa riadiť radou samotného pápeža Františka, ktorý vyzval laikov, aby „znepokojovali“ svojich pastierov, pričom citoval svätého Cézara z Arles (†542). Pápež František povedal:

„Čítal som krásne prirovnanie o tom, ako Boží ľud pomáha biskupom a kňazom, aby boli dobrými pastiermi. Ide o text svätého Cézara z Arles, cirkevného otca z prvých storočí Cirkvi, vysvetľujúci, ako by mal Boží ľud pomáhať pastierovi, a uviedol tento príklad: Keď je teľa hladné, ide si po mlieko ku krave, svojej matke. Krava však nedáva mlieko: zdá sa, že si ho necháva. Čo potom robí teľa? Nosom udrie do kravského vemena, aby z neho vytieklo mlieko. Je to nádherný obraz! Takto sa musíte správať k svojim pastierom, povedal svätec: Vždy klopte na ich dvere, na ich srdcia, aby vám dali mlieko učenia, mlieko milosti a mlieko vedenia. Prosím vás, otravujte pastierov, obťažujte ich, nás všetkých pastierov, aby sme vám dali mlieko milosti, učenia a vedenia. Otravujte ich! Spomeňte si na ten krásny obraz malého teliatka, ktoré otravuje svoju matku, aby dostalo niečo na jedenie“ (Regina caeli, 11. mája 2014).

Zdá sa, že tento dokument je skôr triumfom magisteriálneho pozitivizmu než prijatej viery. Inými slovami, teraz sa nám hovorí, aby sme verili o liturgii opak toho, čo sme dostali od našej svätej Matky Cirkvi, pokiaľ ide o to, čo je dobré, krásne a sväté...

Myslím si, žeby sme všetci urobili dobre, predovšetkým tí, ktorí zastávajú v Cirkvi dôležité funkcie, keby sme si pripomenuli nemenný postoj rímskej Cirkvi v priebehu storočí, a to rešpektovanie rozhodujúceho významu Tradície vo viere a liturgii Cirkvi. Jasným príkladom zostáva zásada z prvých storočí, ktorú sformuloval pápež Štefan I. (†257): *Nihil innovetur nisi quod traditum est*, teda „nech sa nemení nič, čo bolo odovzdané“. Pri uplatnení tohto princípu na liturgickú reformu sa musí zachovať nielen podstata, ale aj ďalšie podstatné časti liturgického obradu. Novus Ordo Missae je príkladom reformy, v ktorej boli zavedené inovácie vo významných častiach omše, ktoré neboli prevzaté z tradície, ako napríklad nové modlitby na obetovanie alebo existencia rôznych eucharistických modlitieb. Autentickou omšou II. vatikánskeho koncilu je *Ordo Missae* z roku 1965 s jeho opatrnými a nerevolučnými zmenami.

Podľa svätého Vincenta z Lerinu (†445) v časoch veľkého a rozšíreného doktrínálneho a liturgického zmätku, v časoch experimentovania a inovácií by sa katolík mal riadiť starobylosťou:

„Čo teda urobí katolícky kresťan, ak sa malá časť Cirkvi odlúčila od jednoty všeobecnej viery? Čo iné, ako uprednostniť zdravie celého tela pred nefunkčnosťou škodlivého a nezdravého údu? A čo ak sa nejaká nová nákaza pokúsi nakaziť nie iba bezvýznamnú časť Cirkvi, ale celú Cirkev? Potom sa bude snažiť pridržiavať starobylosti, ktorú v tomto bode nemožno oklamať žiadnou falošnou novotou. Čo ak by v samotnom staroveku boli upadli do bludu dvaja či traja ľudia, alebo dokonca celé mesto či provincia? Potom sa bude snažiť všetkými prostriedkami

uprednostniť nariadenia starobylého generálneho koncilu, ak také existujú, pred nerozvážnosťou a nevedomosťou niekoľkých ľudí. Ale čo ak sa objaví nejaký blud, na ktorý sa takéto nariadenie nevzťahuje? Potom treba porovnať, preskúmať a analyzovať názory zo staroveku, totiž tých, ktorí síce žili v rôznych časoch a na rôznych miestach, ale zotrúvajú v spoločenstve a viere jednej katolíckej Cirkvi, vystupujú ako uznávané a akceptované autority: a čokoľvek sa zistí, že bolo dodržiavané, písalo sa o tom a vyučovalo sa nie jedným či dvomi z nich, ale všetkými, rovnako, jednomyselne, otvorene, často, vytrvalo, to treba prijať a veriť bez akejkoľvek pochybnosti alebo váhania“ (Commonitorium, 3,7–8).

V časoch zmätku nasledujme a držíme sa starobylosti, a to znamená, že sa držíme Tradície, ktorá existovala pred zavedením dvojznačných novôt. To bola hlavná zásada rímskej Cirkvi počas stáročí.

Aký vplyv bude mať podľa Vašej excelencie tento dokument na semináre a aký je odkaz Vašej excelencie kňazom a seminaristom?

Kňazi a seminaristi by mali zintenzívniť štúdium dokumentov o tradícii katolíckej viery a katolíckej liturgie, a tak zvýšiť svoju lásku k tomu, v čo naši predkovia a svätí verili, čo si vážili a milovali: k tradičnej liturgii rímskej Cirkvi. Mali by neustále žiadať svojich predstavených a biskupov o povolenie sláviť tradičnú liturgiu a uplatňovať princíp *epikeia* pri udeľovaní, aspoň individuálne, práva sláviť v starobyľom obrade. Ak dostanú zápornú odpoveď, môžu, uplatňujúc ten istý princíp *epikeia* – a princíp výnimočnej situácie súčasnej bezprecedentnej krízy v Cirkvi – sláviť, aspoň súkromne, tradičný obrad svätej omše.

Zdroj: flickr.com

Ak pápež František môže zrušiť dedičstvo Benedikta XVI. (teda *Summorum pontificum*) a priamo poprieť Benediktovo učenie v takej dôležitej veci, akou je posvätná liturgia (a učenie sv. Pia V. v *Quo primum*), znamená to, že akékoľvek učenie pápežov môžu ich nástupcovia ľahko zrušiť, a ak je tomu tak, kde je Petrova autorita? Aký precedens to vytvára pre autoritu budúceho pápežského učenia a pre autoritu Cirkvi vo všeobecnosti?

Tradícia a starobylosť by mali byť vždy na prvom mieste. Čím vernejšie pápež uchováva a odovzdáva živé poklady viery a liturgie rímskej Cirkvi – ktoré v žiadnom prípade nie sú „muzeálnymi exponátmi“, ale životne dôležitými skutočnosťami, ako to bolo u mnohých veľkých svätcov – tým lepšie plní svoju úlohu a vykonáva svoj úrad Petrovho nástupcu. Pápež by mal rušiť iba tie rozhodnutia svojich predchodcov, ktoré sú zjavnými novotami a rozchodom s vierou a liturgickými obradmi. V histórii máme niekoľko takýchto príkladov. Listy pápeža Honoria I. (†638), ktoré boli doktrínálne veľmi nejednoznačné, boli jeho nástupcami

zrušené; Lev II. vyhlásil: „*Honorius namiesto toho, aby očistil apoštolskú Cirkev, dovolil, aby bola nepoškvrnená viera pošpinená zradou profánnosti.*“ Ako ďalší príklad uvedieme, že v roku 1535 pápež Pavol III. vydal breviár, ktorý zostavil kardinál Quiñones a ktorý mal viac ako sto vydaní. Pápež Pavol IV. ho však v roku 1558 zakázal kvôli tomu, že nerešpektoval Tradíciu.

Traditionis custodes a nový dokument Kongregácie pre Boží kult ničia trpezlivú prácu za pokoj, zmierenie a cirkevné spoločenstvo, ktorú vykonali pápeži Ján Pavol II. cez motu proprio *Ecclesia Dei* a Benedikt XVI. v *Summorum pontificum*. Skutočne budovali mosty k Tradícii a k veľkej časti tradičného kléru a veriacich, čím ukázali, čo vlastne znamená byť pontifexom. Pápež František teraz rozobral most, ktorý postavili jeho dvaja predchodcovia.

Vaša Excelencia musí často rokovať s pravoslávnyimi duchovnými. Pravoslávni predstavitelia sa počas pontifikátu Benedikta XVI. zblížili s katolíckou Cirkvou, a to predovšetkým pre jeho úctu k posvätnnej liturgii. Ako sa podľa Vašej Excelencie budú pozeráť na súčasné rozhodnutia, ktoré vylučujú tradičnú liturgiu a sviatosti rímskej Cirkvi? Aký vplyv to môže mať na ekumenické vzťahy s pravoslávím?

Opatrenia prijaté Svätou stolicou, ktoré sú prejavom očividného pohrdania starobylou liturgickou tradíciou, bezpochyby rozšíria priestor už existujúcej nedôvery voči Svätej stolici zo strany pravoslávnych cirkví, najmä ruského pravoslávia. S láskou spomínam, že keď Benedikt XVI. vydal skutočne epochálne a veľkorysé motu proprio *Summorum pontificum*, blahoželali mi viacerí ruskí pravoslávni kňazi a biskupi. Jeden pravoslávny biskup dokonca navrhol, aby sa v našej katedrále každú nedeľu konala tradičná latinská omša.

Ako to možno vyriešiť? Čo sa musí stať, aby sa ukončili liturgické vojny, ktoré sa podľa tradičných katolíkov opäť rozohoreli?

Musíme si uvedomiť, že akty násilia netrávajú dlho. Násilie a nespravodlivosť, ktoré nedávny dokument Svätej stolice spôsobil značnej časti vzorných synov a dcér Cirkvi, bude mať opačný účinok. Liturgická tradícia bude ešte viac milovaná a cenená. Niektorí kňazi a veriaci budú nútení prežívať „omše v katakombách“. Nemali by však strácať nádej ani podľahnúť zatrpknutosti. Božia Prozreteľnosť dopustila túto bolestnú skúšku, v ktorej zažívame prenasledovanie dobrých katolíkov, ktorí sú pripútaní k tisícročnému liturgickému pokladu rímskej Cirkvi, úradníkmi Svätej stolice. Mali by naďalej milovať pápeža a svojich biskupov, zintenzívniť modlitbu a skutky pokánia a pokorne prosiť Boha, aby ráčil pápežovi a biskupom otvoriť oči a vstúpil im úctu a lásku k pokladu týchto starobylých liturgických tradícií.

Nech si pápež František a mnohí ďalší biskupi spomenú na radosť z dní svojho detstva a mladosti, keď počuli alebo sami vyslovili tieto vzrušujúce a stále mladé slová: „*Introibo ad altare Dei, ad Deum qui laetificat iuventutem meam!*“, teda „*Pristúpim k oltáru Božiemu: k Bohu, ktorý ma potešuje od mladosti.*“ Veľmi dúfame, že jedného dňa rímsky biskup osobne prednesie tieto slová na schodoch oltára v Bazilike svätého Petra v Ríme.

Preklad rozhovoru zverejneného na stránke remnantnewspaper.com.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/biskup-athanasius-schneider-dokumenty-obmedzujuce-slavenie-tridentskej-liturgie-ublizuju-celej-cirkvi/>